

— Næ, min egenlige Drøm er at komme til at male en Diana.«

»En hvad for noget?«

»En Diana. Skovdybdernes evige Jomfru og hendes Møde med den stakkels Aktæon. Det Billede er ligefrem blevet min fikse Ide. Men hvor skal jeg finde en passende Model til den stolte og grusomme Dame? Til hendes løvbrune Øjne med det hemmelighedsfulde Mørke i Blikket. Til hendes uransagelige Smil?«

Han rykkede hende nærmere og sænkede Stemmen fortroligt.

»Jeg veed kun een, der har de Øjne. Men jeg tør ikke nævne Navnet. Jeg er bange for igen at blive straffet med et af disse unaadige Blikke . . . saa livsfarlige for en letsindig Aktæon.«

»Saa gør De jo bedst i at lade være,« svarede Jytte tørt, men trak sig dog bort fra ham og var ogsaa bleven lidt bleg.

Karsten From forstod, at han igen havde forfejlet Maalet. Trods en øjensynlig Opblussen af hendes Følelse var hendes Sikkerhed ikke rokket. Det var igen en Forbi'er.

Ærgrelsen gjorde ham tavs. I nogen Tid gik de med en Alens Afstand imellem sig og sagde ingenting, mens Regnen trommede paa deres Paraplyer.

Men Jytte vilde nu vide, om der var mindste Alvor i hans kunstneriske Planer. Hun spurgte til et Ar-